

சயெத்தது என்றோ யோசித்துப் பாருங்கள். நிச்சயம் அவர்கள் சனெற்ற சூற்றுலாவயை சூற்றி கதவை வடித்திருக்கும்.

அதாவது வளெய்யே போன அத்தனை நண்பர்களும் மிக சந்தோஷமாக சூதுபகலமாக இருப்பதாகவும்,

நன்றாக அரட்டை அடித்து மகிழ்வதாகவும் ஒரு உல்லாசமான கதவை உங்கள் மனதில் பல காட்சிகளாக விரிந்திருக்கும்.

அதே நேரம் வளெய்யே போக முடியாத உங்கள் சமூலபை பற்றி ஒரு சோகமான கதையை எழுதி இருக்கும்.

சூற்றுலா சனெற்ற நண்பர்கள் எல்லோரும் மிகவும் கொட்டுத்து வதைத்தவர்கள் எனப்பதாகவும், உங்களாக குமட்டும் எப்போதும் எதுவும் இலகுவாக இல்லா எனப்பதாகவும் அந்த கதவை உங்கள் மனதை அழுத்தி இருக்கும்.

இது ஆழ்மனதின் இயல்பு.

உச்சி வயெயில் சூட்டெரிக்கும் மகெஸிகோவின் நண்பகல் நேரம். பட்டாம்பிச்சியாய் அந்த வீதியில் தினம் பறந்து திரியும் அந்த இளம் பணை சாலையின் ஓரத்தில் சரிந்து மயங்கி கிடக்கிறாள். சரர்ஸ சரர்ஸ என அவளைத் தாண்டி செல்லும் வாகனங்களின் இரைச்சல்களை உணர முடியாதவளாய் எந்த சலனமும் இல்லாமல் பசேசு மச்சினி அப்படியே கிடக்கிறாள்.

அந்த சாலையைக் கடக்கும் பாதசாரிகள் கண்களில் சூற்று நேரம் கழித்தே அவள் மயங்கிக் கிடக்கிறாள் என்பது பட அவளை சூற்றிலும் கட்டடம் கட்டுகிறது. ஒருவர் தண்ணீர் எடுத்து அவள் முகத்தில் தெளிக்க மற்றொருவர் ஆம்புலன்ஸை அழைக்கிறார். அவள் யாரென அடையாளப்படுத்தப் பட்டது அவளது பெற்றோருக்கும் தகவல் தெரிவிக் கப்படுகிறது.

இதோ.. மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப் பட்டு மருத்துவர்கள் அவள் உடல் நிலையைப் பரிசோதிக்கும் நேரத்துக்கும், இந்த பிரச்சனைக்கு காரணமான அந்த பெண்ணின் மனநிலையை சற்று பார்த்து விடுவோம்.

அந்த சிறு பெண்ணுக்கு எப்போதும் மனதிற்குள் ஒரு ஆதங்கம். தன்னுடைய நண்பர்கள் எல்லாம் நினைத்தது போல ஃப்ரியாக மகிழ்சியாக இருக்கும் போது தனது பெற்றோர் மட்டும் ஏன் தன்னிடம் மிகக் கட்டுப்பாடாக இருக்கிறார்கள். என்ன செய்தாலும் ஏதாவது குறைகூறிக் கொண்டே இருக்கிறார்களே, இவர்களுக்கு என்மலே கொஞ்சம் கட்ட பிரியமே இல்லையா என்று நினைத்து வருந்துகிறாள். தன்னை அவர்கள் ஓவ்வொரு முறை அழகைக்கும் போதும் தான் ஏதோ தவறு செய்து விட்டோமோ என்றே அவள் மனம் பதைபதைக்கிறது. இப்போது என்ன குறைகூறப் போகிறார்கள் என்று திரியவில்லையே என்று மனதிற்குள் இனம் பூரியாத பதற்றமாகவே இருக்கிறது.

நான் இவர்களின் உண்மையான பெண் தானே அல்லது ஏதாவது ஒரு விபத்தாய் இவர்களிடம் வந்து சேர்க்கப் பட்டீ ருப்பனோ என்பதாக அந்த சிறு பெண்ணின் மனம் தன்னையே பற்றி என்னென்னவோ மரமக் கதை எழுதுகிறது முடிச்சிகள் அவிழ்க்கப் படாமல் அந்த மரமக் கதை இன்னும் இன்னும் ஆதாரங்களை தன்னையே சூற்றி நடப்பவற்றிலிருந்து சேர்த்துக் கொண்டே வருகிறது.

எப்போது பார்த்தாலும் பாடங்களையே படித்தாயா, அதை செய்தாயா இதையே செய்தாயா என்றே விரட்டிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கனவுப் பராஜக்டுக்கு நான் ஒரு கருவியாக இருக்க வேண்டும் என்பது மட்டும் அவர்களுடைய எண்ணம் என்றே அந்த பெண்ணிற்கு படுகிறது. இப்படியே நிகைக்க ஆரம்பித்து, இனி வாழ்வதில் எந்த அர்த்தமும் இல்லை எனத் தோன்ற தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள முடிவா செய்துகொள்ள ஆனால் அதற்கும் தரரியம் இல்லாமல் உடலும் மனமும் பலகீனமாகி மயங்கி சாலையில் விழுந்த அந்த பெண்ணை தான் இங்கே மருத்துவமனையில் சேர்த்து சிகிச்சையளிக்கிறார்கள்.

தீ விர சிகிச்சைக்குப் பின் மயக்கமும் விழிப்புமாக இருந்த அந்த பெண்ணின் காதுகளில் அவளது தந்தை அருகில் இருப்பவர்களிடம் பசிக்கொண்டிருப்பது கேட்கிறது. வார்த்தைகளின் அர்த்தம் விளங்கும் முன்கூரலின் அழகை அவளையே தாக்குகிறது. தழுதழுத்த கூரலில், 'இவள் என்றால் எனக்கு உயிர். என்னரேமும் துறந்துவென இருப்பாளே, இப்படி சக்கையாக கிடக்கிறாளே' என்று தாங்க முடியாத சோகத்துடன் விம்மி அழும் தந்தையின் கூரல் கேட்டு அதிர்ந்து போகிறாள்.

தான் காண்பது கனவா அல்லது தன் ஏக்கத்தின் வெளிப்பாடாக வந்த கற்பனையா என

நம்ப முடியாமல் தவிக்கிறாள். அப்போது தொடர்ந்து மிருதுவாக தன் கைகளை வரூபி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் அம்மாவின் அழுகுரலும், நண்பர் ஒருவர் அவர்கள் இருவரையும் திறைந்துவதும் தளிவாக கேட்க, மெல்ல கண்களைத் திறந்து அவர்களைப் பார்க்கிறாள். அவள் கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாக கண்ணிர் வடிகிறது.

அது ஆனந்தக் கண்ணீர், என்பதை அறியாத அந்த தந்தை ஓடோடி அவளருகில் வந்து ஆறுதலாக தலையைக் கோதி விட்டு, அருகில் இருக்கும் மாதுளம் ஜூஸை எடுத்துக் கொடுத்து இது உனக்கு பிடிக் கும்மே.. கொஞ்சம் அருந்துகிறாயா என்று கேட்க அவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டு அவள் கதறி அழுகிறாள்,

எனக்கு மாதுளம் ஜூஸ் பிடிக் கும் என்று என தந்தைக்கு திரியுமா?

எப்போது திரிந்தது? எப்படி திரிந்தது?

இவர்கள் என சிறு விருப்பு வறொப்பு கட்ட அறியாதவர்கள் என்றல்லவா தவறாக நினைத்திருந்தன.

இவர்களுக்கு உண்மையில் என் மீது இத்தனை பாசமா?!

யோசித்த அந்த நிமிடம் அந்த பண்ணைக்கு, தனது பெற்றோரைப் பற்றி தனது மனம் இது நாள் வரை உண்மையல்லாத ஒரு கதையை, ஏதோ ஒரு புள்ளியைப் பிடித்துக் கொண்டு தன் போக்கில் எழுதிக் கொண்டு இருந்திருக்கிறது என்பது புலப்படுகிறது.

எதிர் மறையான சிந்தனைகளுக்கான புள்ளி அழிந்து மனம் இப்போது நரே மறையாக சிந்திக் கத் தொடங்குகிறது. இப்போது அவர்களின் கண்டிப்பு எல்லாம் தன் மலே அவர்களுக்கு உள்ள அக்கறையாகத் திரிகிறது. அவர்கள் எத்தனை பிரியமானவர்கள், தனக்காக அவர்கள் எத்தனை தியாகம் செய்கிறார்கள், தனது எதிர் காலம் நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்று தங்கள் கடினப்படுத்துதிக் கொண்டு கண்டிப்புடன் நடந்திருக்கிறார்கள் என்பதெல்லாம் புரிகிறது. இது அந்த பண்ணை எண்ணத்தலை மட்டும் மாற்றவில்லை, அவளது வாழ்க்கையை அழகான முறையில் புரட்டிப் போடுகிறது. இன்று அந்த பண்ணை மெகஸிகோவின் தலை சிறந்த உலவியல் ஆலோசகர். என நொங்கிய சினகேதி.

அன்று அந்த இளம் பெண்ணுக்கு நிகழ்ந்தது போல தன் சுற்றத்தை புரிந்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்கள் எல்லோருக்கும் அமவைது சாத்தியமில்லை.

ஆனால் உங்களிடம் ஒரு விழிப்புணர்ச்சி இருந்தால், யாரையும், இவர்கள் இப்படித் தான் என்று முடிவு பண்ணாமல், அவர்களுடைய பொசிசனில் இருந்து புரிந்து கொள்ள முயற்சிப்பீர்கள். அந்த புரிதல் தன்னை சுற்றி இருப்பவர்கள் மலே மட்டுமல்ல தன் மலேயும் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தும்.

Dr.Fajila Azad faj

(International Life Coach – Mentor – Facilitator)

fajila@hotmail.com FB:fajilaazad.dr youtube:FajilaAzad

<https://mail.google.com/mail/u/0/#inbox/FMfcgxwDrvtgKjRBkBNxTZcpggQzSnB>